

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Antidotorum Evangelicorum D. Thomæ Stapletoni, S. Theol. Doctoris, & in Academica Louaniensi S. Script. Professoris Regij, Pars Altera - In Sacrosanctum Euangelium secundùm Ioannem

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

22. Et ego claritate[m] quàm tu dedisti mihi, dedi eis, vt sint vnum, sicut & nos vnum sumus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39480

At, inquit, utique à litera recessisse videatur, nec illam unitatem expressisse de qua proprie Christus loquitur, sensum tamen pium & probabilem ab eo redditum agnoscit. Sensus sanè quem supra expressi, qui ex Caluini verbis aliquo modo colligi posse videtur, pius ac probabilis est: verum enim verò in hoc pio ac probabili sensu impium nobis & pestilens toxicum coxit Caluinus, hæc enim Caluini verba, oportere virtutem Christi in totum piorum corpus diffundi, & Spiritus sui virtute nobiscum vitam suam, & quicquid accepit à Patre bonorum, Christum communicare, ad imputatiuam Caluini iustitiam obiter instillandam concepta sunt. Sic enim, iuxta Caluinum; Christi virtus in omnes pios diffunditur, quatenus illi in sese impij atque immundi absque vlla inhaerente ipsi iustitiæ qualitate, sola Christi iustitia vestiuntur. Sic rursus, iuxta Caluinum, Spiritus sui virtute Christus nobiscum omnia sua communicat, quatenus suam omnem iustitiam ac sanctitatem nobis imputat, quam eius Spiritus in nobis obsignat, suo testimonio eius nos certiores immò certissimos faciens. Hæc est vnitas nostra cum Christo iuxta Caluinum, non vera, non realis aliqua donorum participatio, non vera & realis conformatio animorum, aut vera interna renouatio, qua Deo assimilemur & vniamur, sed omnium quæ in Christo sunt per fidem quandam imaginariam fortis apprehensio, quæ dicit, Crede quod habes, & habes. Sic ille hunc locum veteratorie tractans, nec unitatem inter Christum & Patrem tenuit (vereres Patres circa eius sensum superbissime fugillans) nec unitatem nostram cum Deo, pro qua Christus hic orat, piè ac salubriter, sed vafè ac fallaciter expressit. Hæc est vnitas nostra cum Deo, vt per fidem & dilectionem Deo vniamur. *Desponsauit te fide*, ait vna scriptura. *Qui manet in charitate, manet in Deo*, licet alia; vtrumque coniungens Apostolus dicit, *Christum habitare per fidem in cordibus nostris, in charitate radicatis & fundatis*. Sed alia adhuc vnio nostra cum Christo maior atque perfectior est, quàm in proxima sententia à Domino traditam paucis explicabo.

Et ego claritatem quam tu dedisti mihi, dedi eis, vt sint vnum, sicut & nos vnum sumus.

Postquam in proximè præcedentibus verbis rogasset Patrem Christus duo; vnum, vt credentes in se vnum faceret inter se ipsos; alterum, vt in Patre ac Filio siue in Deo

Caluinus
occultum
toxicum
aperitur.

Vnitas nostra
cum
Deo qua-
lis.
Osea 2.
1. Ioan. 3.
Ephes. 3.

vnum essent, sicut ipsi inter se Pater ac Filius vnum subtrahunt de alia quadam vnitatem loquitur, pro qua Patrem non orat, sed quam seipsum suis discipulis iam dedisse affirmat, mediante quadam claritate ab ipso Deo Patre accepta: Ego (inquit)

Claritas Christi à Patre data. & Apostoli à Christo, qua & qualis.

1. Sensus.

claritatem quam tu dedisti mihi, dedi eis, ut (hac mediante te claritate) vnum sint, sicut & nos vnum sumus. Quænam sit ista claritas, & quid huius claritatis vocabulo significetur, non parua quæstio est. Aliqui hoc nomine gloriam corporis futuram designari volunt, & verbum præteriti temporis significationem habere futuri. Sed ista corporis gloria non facit beatos vnum cum Deo, quum nihil in Deo corporeum sit. Deinde illa quoque petenda erat à Patre, sicuti Christus sui corporis gloriam à Patre rogauit in verbis præcedentibus: *Clarifica me, Pater, claritate quam habui antequam mundus fieret.* Petit humanæ naturæ suæ glorificationem Filio Dei dignam, & qualem ipse ab æterno habuit, vtilis in corpore suo redundet. Alij hoc claritatis vocabulo filiationem significari volunt, quam Christus iam suis discipulis dederat, faciens eos filios Dei per adoptionem, sicut ipse erat filius Dei per naturam. Quæ certè expositio probabilis est. Sed quia illa in prioribus verbis expressa erat, vbi orauit Christus, ut vnum essemus in Deo, & hæc adoptio filialis ipsamet vniõ nostra cum Deo est, non aliqua claritas quæ facit nos vnum (qualem hic exprimit) literalem sensum non attingit. Eisdem quoque de causis nec *imaginis diuina in nobis reformatio* (quæ hic ponit Calvinus) hæc claritas esse potest: utpote quæ nostræ vniõis cum Deo non causa, sed effectus est, vel certè ipsa formalis vniõ: pro qua & Christus orauit, non quam hactenus dederat. Denique nec glorificationem, nec filiationem nec reformationem nostram, Christus à Deo accepit. De illi autem claritate loquitur Christus, qualem ipse à Deo acceperat. *Claritatem quam tu dedisti mihi.* Inuestiganda igitur claritas, quam & Christus à Patre accepit, & suis discipulis iam dederat, & talis denique sit ut vnum nos cum Christo faciat, sicut Pater & Filius in diuinis vnum sunt. Hæc sane claritas non est alia quàm ipsa diuinitas Christi, quam ille et homo à Patre adeoque à tota Trinitate accepit, quia vniõ illa hypostatica Dei & hominis in Christo, opus erat totius Trinitatis, tamen sola persona Filij Dei illum hominem assumpsit, & assumptionis illius terminus fuit. Dicit igitur Christus: *Hanc claritatem & gloriam, hanc diuinitatem quam tu dedisti mihi, id est, carni meæ vnitam; ego etiam dedi illis.*

2. Sensus.

3. Sensus.

4. Sensus & verus.

Claritas Christi in Sacramento Eucharistia Apostoli data.

tu dedisti mihi, id est, carni meæ vnitam; ego etiam dedi illis.

dando eandem carnem meam diuinitati meæ coniunctam in
 cibum & alimentum spirituale: *ut sint unum*, non solum per
 gratiam, & spirituales quoad animas, sed etiam per realem
 quandam & corporalem vnionem; *sicut & nos unum sumus*,
 non voluntatis tantum & spirituali consensu, sed etiam hy-
 postatica naturarum coniunctione. *Ego in eis*, videlicet per
 carnem meam in cibum illis datam; *& tu in me*, quia diui-
 nitas tua est carni meæ vnita; *ut sint consummati in unum*, id
 est, unum quoddam fiant nobiscum profecto modo: dum non
 solum vniantur inter se & cum Deo quantum ad animos (quod
 fit per Spiritum sanctum) sed etiam quantum ad corpora
 ipsa. *Et cognoscat mundus*, id est, ex hac illis claritate data, &
 hac in illis vnione facta, cognoscat & credant credentes;
quia tu me misisti, id est, me esse Filium tuum à te missum.
 Non enim aliter vniri poterant nobiscum, nisi diuinitatem
 haberem in ea carne quam dedi eis; *& dilexisti eos*, *sicut me*
dilexisti, id est, cognoscat quoque te simili quadam dile-
 ctione eos dilexisse qua me dilexeras; quando idem benefi-
 cium, eandem diuinitatem tuam, quam mihi dedisti, eis quo-
 que à me dari voluisti. Simili dico, non pari, quia diuinitas
 carni Christi immediatè coniuncta fuit, nobis autem me-
 diante Christi carne coniungitur. Hęc est hoc loco tota Chri-
 sti sententia, ex variis membris plenòque sermone à doctissi-
 mo interprete Fracisco Toletò collecta. Sic ipsa Christi ver-
 ba exactè tenentur, & cum consequentibus aptissimè conne-
 ctuntur. Nec fuit hic sensus Patribus incognitus. Cyrillus In Ioan.
lib. 11. cap.
26.
me, & ego in te, ut & ipsi in nobis unum sint, maiorem quan-
 dam exprimi vnionem, quàm voluntatis & consensus, quia
 & inter Christum & Patrem maior vnio est. *Considerandum*
(inquit) est, si ad unitatem consensus & voluntatis, natura-
lem etiam inuenire possimus, per quam nos inter nos & omnes
Deo colligemur. Tandem post aliquam inquisitionem & di-
 sputationem ita concludit. *Vt igitur inter nos & Deum singu-*
los vniret Christus, quamuis corpore simul & animo distemus,
modum tamen adinuenit, consilio Patris & sapientie sua con-
gruentem. Suo enim corpore credentes per communionem my-
sticam benedicens, & secum, & inter nos, unum nos corpus effe-
cit. Quis enim eos qui vnus sancti corporis vnione in vno Chri-
sto vniti sunt, ab hac naturali vnione alienos putabit? Hęc ille,
 multis postea verbis rem eandem confirmans, maximè ex illis
 Pauli verbis: *Omnes unum corpus & vnus panis sumus, qui de*
 vno

Vnio no-
 stra cum
 Christo
 corporali.

In Ioan.
 lib. 11. cap.
 26.

1. Cor. 10.

vno

uno pane participamus. Rursum ad illa ipsa verba quæ nunc tractamus, *Ego claritatem quam dedisti mihi, &c.* postquam claritatem à Deo Christo datam exposuisset, ipsam diuinitatem humanæ eius naturæ coniunctâ, quomodo eadem claritas nobis sit data, ut vnum simus cum illa, sicut ille & Pater vnum sunt; hoc iterum modo rem exponit. Corporaliter filius per benedictionem mysticam nobis ut homo unitur; spiritaliter autem ut Deus, sui Spiritus gratia, nostrum ad nonam tantam & diuinam naturam participationem, spiritum redintegrat. Denique & illa Christi verba, *Ut sint consummati in vnum*, hac eadem ratione exponit. Consummati sumus redacti ad vniionem Dei Patris, mediacione saluatoris, id est, Christi: Filius enim Dei natura Patri unitum, corporaliter substantialiter (ut dictum est) accipientes, clarificamur, glorificamur, & ipsa facti natura participes. Hæc iterum ille, literæ Euangelicæ sensum exactissimè secutus. Sed & B. Hilarius Latina Ecclesiæ lumen, ut Cyrillus Græcæ, hanc nostram cum Christo ac Deo vniionem, de qua Christus hic loquitur, eodem quoque modo intellexit; adeoque ex nostra cum Christo ac Deo vniione plusquam spiritali probat Christum cum Patre vnum esse non spiritali tantum, sed & naturali coniunctione. Sic enim contra Arianos disputans scribit. *Eos qui inter Patrem & Filium voluntatis ingerunt vnitatem, interrogo, utrum per natura veritatem hodie Christus in nobis sit, an per concordiam voluntatis. Si enim verè Verbum caro factum est, & non verè Verbum carnem cibo dominico sumimus; quomodo non naturaliter manere in nobis existimandus est, qui & naturam carnis nostræ tam inseparabilem sibi homo natus assumpsit, & naturam carnis suæ ad naturam eternitatis sub Sacramento nobis communicandæ carnis admiscuit. Ita enim omnes vnum sumus: quia & in Christo Pater est, & Christus in nobis est. Hæc ille. Tenemus nunc quæ & quanta sit hæc vniio nostra cum Deo, non solum spiritalis, pro qua Christus prius orauit, sed etiam naturalis & corporalis, quam ipsemet se Apostolis sibi contulisse affirmat, ut sint consummati in vnum. Impie igitur Calvinus hoc loco conclusit. Vnde colligimus, nos vnum cum Christo esse, non quia suam in nos substantiam transfudit, sed quia Spiritus sui virtute omnia nobis bona communicat. Iam enim didicimus, quod claritatem quam dedit ei Pater, ipse nobis dedit, suam nobis substantiam & carnem & sanguinem suum cum diuinitate quam à Patre accepit coniunctam communicando, ut simus consummati in vnum, & ut cogno-*

De Trinit.
lib. 8.

scant omnes credentes, tum Christum Dei Filium esse, qui sua carne communicata, diuinæ naturæ confortes nos facit; tum maximam in nos Dei dilectionem esse, qui tanto & tam diuino Dei beneficio nos donauit. Vtramque hanc fidei & consolationis nostræ partem, quam Christus Dominus tanto hinc cum affectu commemorat, impius Calvinus, & Sacramentarij omnes nefariè sustulerunt, eaque Ecclesiam Dei, vt robusti latrones spoliarunt, profanato hoc diuinissimo Sacramento, & ad vnum panis frustulum viniq; vulgaris haustum reducto. De qua impietate plura super Matth. cap. 26. diximus.

Caluini-
starum
impietas.

IN IOANNIS CAP. XIX.

7. Nos legem habemus, & secundum legem nostram debet mori, quia Filium Dei se fecit.

OBSERVAT hoc loco Calvinus, & in ipsos Catholicos contorquet, in quo ipse maximè peccauit, & quod vix in quempiam magis quàm in illū vnum quadrat: Hæc (inquit) accusatio non prorsus carebat prætextu; sed in hyporhesi grauitèr errabāt. Generalis quidem doctrina vera erat, fas non esse hominibus, quicquam sibi diuini honoris sumere, ac morte dignos esse, quicumque ad se traherent quod vnius Dei proprium erat. Causa autem erroris in Christi persona fuit, quod neque reputarūt quibus elogijs Messiam prædicet Scriptura, quia inde colligere promptum erat, esse Filium Dei; nec etiam inquirere dignati sunt, essetne Iesus ille Messias olim à Deo promissus. Videmus ergo, vt ex vero principio falsam consequentiam deducūt, quia malè subsumunt. Quo exemplo monemur inter doctrinam generalem & hypotheses sedulo distinguere. Multi enim imperiti & leues homines, si semel decepti fuerint veri prætextu, ipsa quoque scriptura principia rejiciunt. Quæ licentia hodie plus iusto in mundo grassatur. Meminerimus ergo sic cauendum esse à fallacijs, vt principia quæ vera sunt, integra maneant, nec labefactetur scriptura fides. Rursus hoc modo facile refutare impios licebit, qui scripture testimonium, & quæ inde sumunt principia, malis causis falso & perperam obtendunt. Tota hæc Caluini narratio vera est & salutaris, sed in ipsum vnum porissimū quadrat; qui quàm multa scripture testimonia, & quæ inde sumpsit principia, malis causis falso & perperam obtenderit, quoties ex veris principijs falsas cōsequentiās deduxerit pessimè subsumens, quàm frequen